

مجدالدین ابن اثیر

مجدالدین ابن اثیر شیبانی جزری فرزند ابوالکرام در سال ۵۵۴هـ.ق در جزیره ابن عمر واقع در سوریه به دنیا آمد. ابن اثیر جوانی را در موصل سپری کرد. خانواده او اهل فضل و دانش بودند. خصوصاً برادر او تاریخ نگار بود. خود او نیز به تاریخ و ادب علاقه مند شد. وی در کسب دانش پشتکار و علاقه نشان داد، در نتیجه یکی از مورخان مشهور جهان شد. او مدتی به خدمت غازی بن مودود و برادرش مسعود در آمد، سپس به دربار ارسلان شاه پسر مسعود شاه زنگی راه یافت و به شکل دبیری ارتقاء یافت. اما از آنجایی که چرخ کجمدار همیشه بر وفق مراد نمی چرخد، او دچار فلج دو پا شد و خانه نشین گردید. اما هرگز اراده او ضعیف نشد، مصمم تر از همیشه به تحقیق و نگارش ادامه داد و بزرگترین تاریخ عصر خویش را نگاشت. این کتاب در ایران به فارسی ترجمه شده است. گویند ابن اثیر همه آثارش را بعد از ابتلا به فلج به رشته تحریر در آورده است. از آثارش کتب زیر را می توان نام برد: النهایه، جامع الاصول فی احداث الرسول، الانصاف فی جمع بین الکشف و الکشف، المرصع فی الالباء و امهات و البنات، الرسائل الشاقی فی شرح مسند الشافعی، المختار فی مناقب الاخبار و تجرید اسماء الصحابه.^(۱)

۱- فرهنگ زندگینامه‌ها، ریحانة الالب.